

Libris.RO

Editor: Nicoleta Popescu
Copertă: Flory Preda

Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

Toate drepturile rezervate Editurii Prestige

Copyright @ 2019 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARAGIALE, ION LUCA

Nuvele și povestiri / Ion Luca Caragiale. - București :
Prestige, 2019

Conține bibliografie
ISBN 978-606-8863-84-9

821.135.1

ISBN: 978-606-8863-84-9

Tel.: 0732.55.88.33
www.edituraprestige.ro
www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Ion Luca Caragiale

Nuvele
și
Povestiri

PRESTIGE
KIDS

București - 2019

CUPRINS

BIOGRAFIE	5
Abu-Hasan	9
Boborul.....	43
Baioneta inteligentă	49
Calul dracului	54
Caut casă.....	65
Cănuță om sucit	69
Două loturi.....	79
Grand Hôtel „Victoria Română”	96
Ion.....	101
În vreme de război	107
Kir Ianulea	166
La conac	158
La hanul lui Mânjoală	165
Mamă.....	175
Monopol.....	181
Noaptea învierii	188
Norocul culegătorului	197
O făclie de Paște	200

O invenție mare	217
Respect pentru oameni și cărți Om cu noroc	221
Partea poetului	227
Pastramă Trufanda	233
Poveste	240
REFERINȚE CRITICE	249

Colecția Elevi de 10 Plus

1. *Basme* — Petre Ispirescu
2. *Poezii* — George Coșbuc
3. *Povești și povestiri* — Ion Creangă
4. *Momente și schițe* — I. L. Caragiale
5. *Nuvele* — Ioan Slavici
6. *Basme și nuvele* — Mihai Eminescu
7. *Nuvele și basme* — Barbu Ștefănescu Delavrancea
8. *Alexandru Lăpușneanul* — Costache Negruzzi
9. *Poezii* — Vasile Alecsandri
10. *Poezii* — Octavian Goga
11. *Pagini alese* — George Topîrceanu
12. *Nuvele și schițe* — Emil Gârleanu
13. *România pitorească* — Alexandru Vlahuță
14. *Poezii* — Mihai Eminescu
15. *Legende istorice* — Dimitrie Bolintineanu
16. *Aminiri din copilărie* — Ion Creangă
17. *Mara* — Ioan Slavici
18. *Moara cu noroc* — Ioan Slavici
19. *Ion* — Liviu Rebreanu
20. *Pe drumuri de munte* — Calistrat Hogaș
21. *Miorița* — Balade populare românești
22. *Pădurea spânzuraților* — Liviu Rebreanu
23. *Colț Alb* — Jack London
24. *Morcoveață* — Jules Renard
25. *Fabule* — La Fontaine
26. *Alice în Țara Minunilor* — Lewis Carrol
27. *Cuore, inimă de copil* — Edmondo de Amicis

Respectiv în zorii zilei de 9 iunie 1912, Caragiale a murit subit în locuința sa de la Berlin, din cartierul Schöneberg, bolnav fiind de arterioscleroză.

ABU-HASAN

Era odata la Bagdad, sub domnia strălucitului calif Harun-al-Rașid, un neguțător bogat, care avea o nevastă bătrână și un fecior, Abu-Hasan, crescut până la vreo treizeci de ani strâns de aproape în toate privințele. Neguțătorul a murit, și Abu-Hasan a intrat în stăpânirea avuției pe care o grămădise tată-său o viață întreagă. Fiul a făcut altfel de cum făcuse tatăl. În tinerețe nu căpătase niciodată o pară mai mult decât îi trebuia ca să-și ducă viața; acum a pus de gând să cheltuiască potrivit cu mijloacele pe care i le adusese soarta. Astfel, și-a împărțit averea în două părți: cu o parte a cumpărat acareturi, care-i aduceau destul venit ca să poată trăi cum se cuvine, fără să s-atingă de capital; iar cu cealaltă jumătate, în bani sunători, a hotărât să se pună pe petreceri, încailea să-și destoarcă răbdările suferite sub strășnicia în care-l ținuse tată-său până la așa vârstă coaptă; dar s-a jurat că n-are să mai cheltuiască apoi nimica peste această sumă, după ce și-o face toate chefurile, în acest scop, Abu-Hasan a strâns împrejurii o ceată de tineri de vârstă și de teapa lui, și de aceea s-a gândit numai cum să-i facă a-și petrece timpul în chipul cel mai plăcut. Așadar nu s-a mărginit la prânzuri și ziafeturi cu mâncări și băuturi care de care mai rare și mai scumpe; a mai adus și tarafuri de lăutari și cântăreții cei mai vestiți; și pe urmă, dănțuitoarele și dănțuitorii cei mai aleși din orașul Bagdad.

Toate chefurile astea, din zi în zi mai costisitoare, l-au aruncat pe Abu-Hasan în cheltuieli atât de nemăsurate, încât n-a putut-o duce așa mai mult de un an.

Cum n-a mai întins masă mare, prietenii s-au făcut nevăzuți; ba nici nu-i mai întâlnea oriunde i-ar fi căutat, fiindcă fugeau de el îndată ce-l zăreau, și dacă din întâmplare da piept în piept cu vreunul și vrea să-l oprească să-i spună ceva, acela își cerea iertăciune, că-i e degrabă și n-are timp de vorbă, și pleca repede p-aci încolo. Pe Abu-Hasan mai mult l-a mâhnit părăsirea din partea prietenilor, decât îl încântase mai înainte semnele lor de dragoste. Odată, mâhnit, dus pe gânduri, cu capul plecat a intrat în odaia mă-si și s-a așezat pe marginea divanului departe de ea.

– Ce ai, fiule? – a ntrebat bătrâna. De ce ești așa de pocălit și n-ai chef deloc? Să fi pierdut tot ce ai pe lume și tot n-ai fi așa de opărit... știu că, după câte cheltuieli nebunești ce ai făcut, nu-ți mai rămân mulți bani sunători. Erai stăpân pe avutul tău, și eu n-am vrut să mă-mpotrivesc purtărilor tale nesocotite, mai ales știind că ți-ai păstrat cuminte jumătate din avere... Și d-aia nu văd ce te poate adânci acuma în așa de neagră mâhnire.

Pe Abu-Hasan, la vorbele bătrânei, l-au podidit lacrimile, și a zis:

– Mamă, știu în ce chip m-am purtat un an de zile. Am strâns atâția prieteni împrejurul meu, i-am îndopat cu câte bunătați mi-a dat prin gând, până n-am mai putut, și acuma, când nu mai am ce le da, văd că toți mă părăsesc. Când zic că n-am cu ce-i mai îndopa, mă gândesc la banii pe care-i hotărâsem pentru asta; că despre venitul meu, slavă Domnului, mi l-am păstrat, și acuma știu cum să-ntrebuințez ce din fericire mi-a rămas. Vreau numai să încerc până unde pot merge prietenii mei cu nerecunoștința. O să mă rog de ei să pună fiecare de la mână la mână, să m-ajute a mă sălta din starea nenorocită în care am căzut.

Dar asta, precum ți-am spus-o, o fac numai ca să văd dacă voi găsi la dâșii vreo recunoștință.

– Băiete – i-a răspuns mama – nu vreau să te opresc de la ce ai pus de gând; dar îți pot mai dinainte spune că degeaba tragi speranța. Tu încă nu cunoști ce va să zică prietenii de petrecere; dar o să-i cunoști...

– Mamă – a zis Abu-Hasan – eu înțeleg și cread ce-mi spui; dar tot vreau să mă luminez singur despre mișelia și neomenia lor.

Abu-Hasan a și plecat; a făcut ce-a făcut și a găsit pe toți prietenii. Le-a arătat în ce mare strâmtoare se afla și i-a rugat să-și dezlege pungile ca să-l ajute. N-a uitat chiar să le spună că în mare parte a scăpat din pricina cheltuielilor nemăsurate cu atâtea petreceri și ziafeturi, că doar de i-o atinge la omenie. Nici unul dintre prieteni nu s-a lăsat înduioșat de vorbele lui frumoase, ba, unii chiar, l-au dat afară. S-a întors acasă, amărât până în fundul sufletului, și i-a zis bătrânei:

– A, mamă, bine mi-ai spus tu: În loc de prieteni am găsit niște ticăloși nerecunoscători. S-a isprăvit; să nu-i mai văd în ochi!

Abu-Hasan s-a hotărât dar să se ferească de acu-ncolo de orice galantomie. După ce și-a socotit venitul bine, și l-a împărțit astfel încât să-i ajungă de cheltuială în fiecare zi regulat, dându-i mână să poștească în toate serile la masă câte um singur musafir, pe care să-l ospăteze cumpătat, dar cuviincios. Pe urma s-a jurat că acel musafir să nu fie localnic din Bagdad, ci un străin care ar fi picat chiar în ziua aceea, și pe care să-l poată trimite pe-aci încolo după ce l-a găzduit frumos o noapte.

După cum pusese la cale, Abu-Hasan își îngrijea de dimineață să cumpere toate trebuinčioasele pentru cină, și pe seară mergea să se așeze lângă podul Bagdadului; cum vedea un străin, ăl dintâi care-i ieșea înainte, măcar de orice teapă ar fi fost, îl poftea politicos să-i facă cinste a veni să cineze și să petreacă noaptea aceea acasă la dânsul.

Cina lui Abu-Hasan nu era foarte bogată, însă bună și curată, așa ca să poată mulțumi destul pe un oaspete drumet. Mai ales nu lipsea de la masă vin bun, că în loc să vorbească cu oaspetele său despre politică ori despre daraveruri negustorești, îi plăcea să povestească despre lucruri plăcute și hazlii. De felul lui era om vioi și bun de petrecere, și știa să-nveselească un tovarăș oricât de posomorât. A doua zi dimineața Hasan îi zicea musafirului:

– Când te-am poftit aseară să cinezi la mine ți-am spus obiceiul meu: să nu te superi că acuma te poftesc să pleci; am eu cuvinte să mă despart așa. Mergi de-ți vezi și de treburile dumitale... Umblă cu Dumnezeu!

Într-o seară, când ședea după regula lui la capătul podului, iată că trece califul Harun-al-Rașid, îmbrăcat tiptil, așa ca să nu-l cunoască nimeni. Stăpânitorul acesta, deși avea destui slujitori foarte pricepuți și strașnici, tot voia să cunoască el singur cum merg lucrurile în împărăția lui; și pentru acest scop umbla adesea tiptil în felurite chipuri prin orașul Bagdad în seara aceea, era îmbrăcat ca un negustor de la Mosul, care s-ar fi dat chiar atunci jos de pe corabie în partea dimpotrivă a podului, și în urma lui mergea un rob mare și voinic, o namilă de om.

Califul, sub îmbrăcămintea lui, se vedea a fi un bărbat de seamă, vrednic de toată cinstea. Abu-Hasan s-a ridicat de unde ședea jos și, după ce a făcut o plecăciune până la pământ, i-a zis politicos de tot:

– Preacinstite domnule, bine-ai venit sănătos la noi la Bagdad; te rog preaplecat să-mi faci cinstea să poftești la cină cu mine și să-ți petreci noaptea asta în casa mea, ca să te odihnești bine de oboseala călătoriei.

Și, ca să-l îndatoreze și mai mult a pofti la el, i-a spus în câteva cuvinte ce obicei are dânsul cu musafirii lui.

Califul a făcut haz de gustul lui Abu-Hasan, și a voit să cunoască mai de aproape pe acest om ciudat, i-a spus nu-

maidecât că de la un bărbat așa de politicos e încântat a primi găzduire fie pe cât de scurt timp, și că e gata să-l urmeze.

Abu-Hasan, care nu bănuia că soarta îi scosese înainte un oaspete așa de înalt, se purta cu califul parcă ar fi fost deopotrivă amândoi. L-a dus acasă, l-a băgat într-o odaie foarte curată și l-a poftit să șadă pe divan la locul de cinste. Cina era gata și masa pusă. Mama lui Abu-Hasan pricepută la bucătărie, le-a dat trei feluri de mâncări: niște porumbei gătiți cu zarzavaturi și cu orez, apoi o găscă la tavă și pe urmă un clapon fript cu patru puișori rumeniți de jur împrejur.

Alteceva nimica; dar toate erau bine făcute.

Abu-Hasan a stat la masă în fața musafirului; au mâncat amândoi din toate pe tăcute și pe nebăute, după obiceiul locului. După ce au isprăvit de mâncare, mama lui Abu-Hasan a ridicat masa și le-a adus fel de fel de poame de care se găseau în acel timp a anului și niște turte uscate de migdale. Când s-a-nnoptat bine, au aprins luminările; apoi Abu-Hasan a adus niște urcioare cu vin și bărdace, le-a pus lângă el și a rugat-o pe bătrâna să-i dea de mâncare robului care venise cu musafirul. Când s-au așezat iar la masă, Abu-Hasan a luat o bărdacă, a umplut-o cu vin și, ridicându-se în sus, a zis către musafir:

– Preacinstite domnule, te poftesc să faci ca mine... Nu știu ce-i fi gândind dumneata; dar, după mine, drept să-ți spun, omul care urăște vinul, vrând să se arate înțelept, nu-i înțelept deloc. Veselia e lucru bun; trebuie s-o cântăm, și s-o găsim în fundul bărdacei!

Abu-Hasan și-a golit bărdaca, în timp ce califul i-a răspuns:

– Vorba dumitale e cuminte, ești un om de ispravă; îmi place că te văz chefliu și vesel, și te rog să-mi torni și mie.

Abu-Hasan a umplut bărdaca musafirului zicând:

– Gustă, te rog, precinstite domnule, și spune drept: așa-i că-i bunicel? Califul a băut; iar Abu-Hasan i-a mai zis:

– Eu, cum te-am zărit pe dumneata, am priceput că ești om care știi ce va să zică să trăiești. Ce să-ți mai vorbesc?... Sunt nu se poate mai mulțumit și mai vesel că m-am întâlnit astăzi cu un bărbat așa de deosebit cum ești dumneata, îmi plăci foarte mult... Halal să-ți fie! Să trăiești!

Vorbele lui Abu-Hasan îi făceau mare plăcere califului, care fiind și el om foarte vesel, își îndemna mereu gazda la băut, ca să o cunoască mai bine. Din vorbă în vorbă, Abu-Hasan a spus cum îl cheamă, cum trăiește, prin ce întâmplări neplăcute trecuse, și a încheiat zicând:

– Dar nu-mi pare rău că am fost amăgit de prieteni, fiindcă dacă nu se-ntâmpla ce s-a întâmplat, poate nu-mi scotea norocul în cale un străin așa de prețios ca dumneata.

– Califul, mulțumit de lămuririle lui Abu-Hasan, i-a zis:

– Ești vrednic de laudă, prietene, că ai luat astfel de hotărâre înțeleaptă, și mai ales că te ții de ce ai hotărât.

Și drept să-ți spun, îți pizmuiesc fericirea. Dumneata ai în fiece zi plăcerea să primești la masa și-n casa dumitate un om de treabă cu care stai frumos de vorbă și-l îndatorezi așa încât unde s-o duce să te pomenească și să-ți laude casa, masa și primirea dumitale atât de cuviincioasă... Decât, din vorbă-n vorbă, și dumneata și eu, nu luăm seama că prea lăsăm vinul să se trezească... Te rog, bea, și toarnă-mi și mie.

Și așa au băut amândoi înainte, povestindu-și unul altuia lucruri plăcute. Acu era târziu; musafirul a spus că, fiind obosit de atâta drum cât făcuse, are nevoie de odihnă, și a adăugat:

– Și pe urmă, nici dumneata nu voi să-ți pierzi odihna pentru tiune. Haide, să ne culcăm; și, fiindcă poate mâine dimineață eu am să plec până nu te deștepți dumneata, își spun de-acuma că am rămas foarte încântat de ospătarea ce

mi-ai făcut așa de îndatoritor. Numai de un lucru îmi pare rău, că nu știu cum să-ți arăt recunoștința mea. Spune-mi, rogu-te, dumneata, cum ți-aș putea plăti de atâta bunăvoință, ca să vezi că nu ai avut a face cu un nerecunoscător. Un om ca dumneata nu se poate să n-aibă vreo daraveră, vreo nevoie, și să nu dorească a i se face pe plac. Uite, cât mă vezi pe mine aga, negustor, poate să fiu în stare să te îndatorez și eu cu ceva, dacă nu de-a dreptul, măcar prin mijlocirea vreunuia dintre prietenii mei.

La aceste vorbe politicoase ale negustorului, Abu-Hasan a răspuns:

– Precinstite domnule, nu mă îndoiesc cătuși de puțin că, nu numai așa, doar ca om politicoș, îmi arăți atâta bunăvoință. Dar pot să te asigur că eu n-am nici păsuri, nici daraveri, nici vreo dorință, și n-am să cer nimănui nimic. N-am cea mai mică poftă de mărire, și sunt foarte mulțumit cu soarta mea. Prin urmare, foarte-ți mulțumesc numai și numai că ai poftit în casa mea și mi-ai cinstit masa, așa bună, rea, cum s-a putut găsi... Cu toate astea, parcă aș avea și eu ceva care mă supără, dar iar nu până-ntr-atâta încât să-mi pierd liniștea pentru asta. Să vezi ce e... Aici la noi, în Bagdad, fiecare mahala își are geamia ei, cu câte un imam, adică popă, care e dator să facă rugăciunile la orele hotărâte după lege. Imamul de la geamia noastră este un bătrân înalt și uscățiv, posomorât și tare fățarnic. Ctitorii, câteșipatru, vecinii mei, sunt ca și el niște bătrâni ursuzi și zavistnici, lucru mare. În toate zilele se adună împreună cu toții și alta n-au de vorbit decât bârfeli și răutăți, ca să vâre fitiluri și zâzanie în toată mahalaua: crapă de necaz că nu pot să stăpânească dumnealor pe toți mahalagiii noștri, să-i poarte ei de nas după cum le place lor. Ei! vezi, asta mă strânge pe mine de gât, în loc să-și vadă popa de legea lui și ctitorii să se îngrijească de geamie, dumnealor se leagă de lume și n-o lasă să trăiască în bună pace.

– După cum văz eu – a zis califul – dumneata ai dori să-le mai scurtezi limba acelor bârfitori?

– Precum zici, tocmai! a răspuns Abu-Hasan. Ah de ce nu mă face Dumnezeu pe mine calif o zi măcar, numai o zi!

– Ei! să zicem că ai fi calif... ce-ai face?

– Ce-aș face?... Aș face ceva să rămână de pomină... I-aș pildui strașnic pe dumnealor, ca să aduc o mulțumire lumii de ispravă: aș pune să le tragă la fiecare ctitor câte o sută de bețe la tălpi și imamului patru sute; să-i învăț eu pe dumnealor, mă-nțelegi, că nu-i treaba dumnealor să turbure viața mahalagiilor, mă-nțelegi!

Califului i s-a părut foarte nostimă ideea lui Abu-Hasan, și zice:

– Îmi place dorința dumată, mai ales că o văd pornită dintr-o inimă dreaptă care nu suferă să rămână răutatea nepedepsită; și tare aș dori și eu să ți-o văd îndeplinită... Și de! poate că lucrul să nu fie chiar peste putință, cum îți închipui. Eu cred că, dacă ar afla ce gânduri ai, califul ar fi în stare să-ți încredințeze puterea lui pe o zi... Și cât mă vezi dumneata, așa un negustor ca toți negustorii, cine știe de nu te-aș putea ajuta s-o dobândești.

– Ei! ia lasă – a răspuns Abu-Hasan – nu-ți mai bate joc de mine și dumneata, cum și-ar bate firește și califul dară ar afla de neroziile mele... Poate doar atâta, să afle și el de purtările cuvioșilor noștri și să-i osândească el la vreo pedeapsă.

– Ba, doamne ferește, nu-mi bat joc nicidecum – a zis musafirul – și desigur că nici califul nu și-ar bate... Dar să le lăsăm, astea; uite, e aproape de miezul nopții, haide să ne culcăm.

– Bine zici; dar, fiindcă urciorul nostru mai are ceva în fund, eu crez că ar trebui mai întâi golit, și pe urmă să ne ducem la culcare. Un lucru numai te-aș ruga: mâine

dimineată când ai pleca, dacă n-oi fi eu deștept, să nu lași ușa de la drum deschisă.

Pe când vorbea Abu-Hasan, califul, ridicând urciorul, și-a umplut bărdaca și a golit-o mulțumind încă o dată de bună ospățare. După aceea, pe furiș a aruncat ta bărdaca gazdei, așa cât poți lua pe vârful degetelor, dintr-o cutiuță cu niște prafuri, pe care o purta totdeauna cu sine, și peste ele a turnat vinul tot cât mai rămăsese în urcior; pe urmă, întinzând bărdaca a zis:

– Acuma te rog, iubită gazdă, să iei de la mine bărdaca asta și s-o deșești în cinstea și pentru dragostea mea.

Abu-Hasan, foarte bucuros, a luat bărdaca în mâna dreaptă și a ridicat-o-n sus; cu palma stângă la piept s-a nchinat preaplecăt și apoi a băut tot până-n fund dintr-o sorbitură... Dar n-a apucat să lase jos bărdaca goală, și, simțindu-se înmuiat din toate încheieturile, s-a lungit binișor pe divan, unde l-a și furat somnul, așa degrabă, că musafirul a început să râdă, și, chemându-și robul, care aștepta gata la ușă, i-a zis:

– Ia-l pe omul ăsta în cârcă, și bagă bine de seamă, când ieșim, în ce loc se află casa, să știi unde ai să-l aduci înapoi mâine când ți-oi porunci. Și, fără zgomot, au ieșit din casă, robul ducând în cârcă pe Abu-Hasan adormit adânc, și califul, care a lăsat într-adins ușa de la drum deschisă.

Cum au sosit la palat, au mers până în odaia unde așteptau toți curtenii:

– Dezbrăcați-l pe omul ăsta și-l culcați în patul meu. Curtenii l-au dezbrăcat binișor pe Abu-Hasan, l-au îmbrăcat, în halatul califului și l-au culcat frumos în patul împăratesc. După aceea califul a chemat împrejuru-i pe toți ai curții, bărbați și femei, și le-a zis:

– Vedeți pe omul care doarme colea? Mâine dimineața, la ora hotărâtă, întocmai cum faceți când mă deștept

eu, așa să faceți și cu el, fără nici o deosebire, să nu vă mai gândiți la mine cât timp v-ați afla în față-i; în sfârșit, până nu poruncesc eu altceva, poruncile lui să fie sfinte: el este califul vostru.

Curtenii și curtenele fără vorbă s-au închinat pân' la pământ, și fiecare s-a gândit cum să se supună mai bine, după puterile sale, poruncilor stăpânului. Întorcându-se la palat, califul trimisese după marele vizir Giafar, și cum a sosit acesta, i-a zis:

– Uite de ce te-am chemat, Giafar: mâine dimineață când vii după porunci, să nu te miri dacă vezi șezând în tronul meu pe omul acesta, care doarme colea, ascultă-l și îndeplinește-i cu sfințenie toate poruncile. Are să se arunce la galantomie, o să-ți poruncească a împărți daruri în dreapta și-n stângă: fă tot ce-ți spune, măcar de-ar fi să-mi sleiești toate lăzile împărăției. Nu uita să vestești pe toți curtenii de la mic până la mare, să-i dea mâine la ora hotărâtă pentru înfățișare înaintea mea, toată cinstea ce mi se dă mie... Du-te acuma și caută să-mi faci întocmai pe plac.

După plecarea marelui vizir, califul a mers să se culce și el într-altă odaie, poruncind robului său de încredere, anume Mesrur, să-l scoale mâine până nu s-a deșteptat Abu-Hasan. Și astfel, a doua zi dimineața, califul a trecut într-o cămăruță cu câteva trepte mai jos, de unde de la o ferestruică cu gratii putea vedea, fără a fi văzut, toată odaia, unde dormea încă prietenul de cu seara. Toți curtenii și toate curtenele intrară numaidecât pe rând și se așezară binișor, în tăcere, fiecare după treapta sa, ca după obicei, la locu-i convenit, începuse acum să se lumineze de ziuă; era timpul de deșteptat pentru rugăciunea dinainte de răsăritul soarelui, după cum cere legea musulmană. Curteanul, cel care sta lângă căpătaii califului, apropie de nasul adormitului un burete înmuiat în oțet de trandafir. Adormitul

strănută îndată și miji din ochi; deși nu era încă destulă lumină, văzu că se află în mijlocul unei odăi mari, foarte bogată, împodobită cu vase mari de aur, cu perdele și covoare țesute de mătase; și de jur împrejurul lui niște tinere curtene, unele cu harfe, altele cu alăute și cu dairele, gata să înceapă a cânta, și toate de o frumusețe nespusă; iar la spatele lor niște robi arabi în vestminte strălucitoare, stând toți cu mâinile la piept. Uitându-se la învelitoarea cu care dormise acoperit, văzu că e de catifea stacojie țesută cu fir de aur, și cu mărgăritare; iar lângă pat un vestmânt tot așa, și alături, pe o perină, o tichie de calif.

Văzând toate astea, Abu-Hasan rămase aiurit... Și, aducându-și aminte de ce vorbise seara la masă cu musafirul, gândi:

„Asta-mi place! Ajunsei acum și calif! Auzi vis“ și închizând ochii își așeză iar capul să-și urmeze somnul. Dar un rob, aplecându-se până la pamânt, îi zise cu sfială:

– Stăpânitor al credincioșilor, strălucirea-ta să nu mai adoarmă, e timpul rugăciunii de dimineață, soarele stă să se arate.

Vorbele acestea l-au amețit pe Abu-Hasan; „Sunt deștept ori dorm?... Aș! dorm; nu se poate!... dorm!“ și, ținând ochii tot închiși, n-a mișcat. Dar n-a trecut mult, și robul, văzând că nu capătă răspuns, a zis iar:

– Stăpânitor al credincioșilor, strălucirea-ta să nu se supere dacă iar îndrăznesc a-i spune că trebuie să se scoale, afară numa' dacă nu vrea să lase a trece ora rugăciunii de dimineață.

„M-am înșelat – gândi Abu-Hasan – nu dorm.“ Deschise ochii bine și, fiind acum ziua mare, văzu foarte limpede tot ce zărise nedeslușit la lumina slabă de-adinăuri. Se ridică de mijloc și privi de jur împrejur zâmbind, ca un om care se deșteaptă plin de mulțumire după un somn bun cu vise plăcute.